

РЕШЕНИЕ

№ 4150

гр. София, 21.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 24 състав,
в публично заседание на 10.06.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Бранимира Митушева

при участието на секретаря Гургана Мартинова, като разгледа дело номер **7950** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК.

Образувано е по жалба на М. Н. М. от [населено място] срещу уведомително писмо за извършена оторизация и изплатено финансово подпомагане по схемите и мерките за директни плащания за 2011 г. изх. № 02-140-6500/677 от 30.06.2012 г. на изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“, Разплащателна агенция. В жалбата са развити доводи за незаконосъобразност на обжалвания административен акт, като постановен в нарушение на административно-производствените правила и в противоречие с материално-правните разпоредби. Възражава се също така, че в оспореното уведомително писмо не са посочени фактическите и правните основания за издаването му в съответствие с чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Жалбоподателят счита, че актът е издаден от некомпетентен орган. Претендира се от съда да постанови съдебно решение, с което да отмени оспореното уведомително писмо, както и присъди направените по делото разноски.

Ответникът – ИЗПЪЛНИТЕЛЕН ДИРЕКТОР НА ДЪРЖАВЕН ФОНД „ЗЕМЕДЕЛИЕ“ – редовно призован, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и счита същата за неоснователна. Претендира присъждане на разноските по делото, включително и юрисконсултско възнаграждение, както и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА, редовно уведомена, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

На 13.05.2011 г. жалбоподателят /с уникален регистрационен номер /У./ 458409/ е подал Общо заявление за плащане на площ за 2011 г. за подпомагане по Схема за единно плащане на площ /СЕПП/ и Плащания за природни ограничения на земеделски стопани в планински райони /НР1/, с приложени към него таблици на използваните парцели /данни за идентификация/ с посочена култура – естествени ливади.

Съгласно приложен по делото Протокол за специализирана теренна проверка на място на физически блокове в землището на [населено място] от 16.11.2011 г., изготвен от ОДЗ – П., за физически блок № 51130-15, в който попада едно от БЗС-та на жалбоподателя, е посочено, че допустимата за подпомагане площ съвпада с границата.

Със заповед № РД-09-1214/22.12.2011 г. на министъра на земеделието и храните е одобрен изготвения специализиран слой „Площи, допустими за подпомагане”, като част от Системата за идентификация на земеделските парцели, който е актуализиран за 2011 г. чрез дешифриация на нова цифрова ортофотокарта на страната по самолетно заснемане. Срещу така одобрения специализиран слой „Площи, допустими за подпомагане” за кампания 2011 г. жалбоподателят е подал възражение вх. № 124/16.01.2012 г. до министъра на земеделието и храните в частта относно БЗС № 51130-16-2-2 с площ от 34.12 дка. По делото липсват доказателства във връзка с така направеното възражение да е направена проверка на място.

С уведомително писмо за извършена оторизация и изплатено финансово подпомагане по схемите и мерките за директни плащания за 2011 г. изх. № 02-140-6500/677 от 30.06.2012 г. изпълнителният директор на Държавен фонд „Земеделие” е отказал финансово подпомагане по Общото заявление за подпомагане за 2011 г. на жалбоподателя, поради констатирани несъответствия с изискванията за подпомагане в заявените БЗС-та за сума в размер на 8 335.68 лева за СЕПП и за сумата в размер на 9 460.79 лева за НР1. Към уведомителното писмо, като неразделна част от него, са приложени таблици, представляващи начина на формиране на общия размер на отказаната за подпомагане наддекларирана площ – по СЕПП 6.3 ха и по НР1 6.3 ха. Съгласно таблицата, определяща размера на финансовото подпомагане, по СЕПП оторизираната сума /в лева/ е 0.00 лева и по НР1 също 0.00 лева. Видно от приложена по делото куриерска разписка уведомителното писмо е връчено на жалбоподателя на 19.07.2012 г.

С оглед пълното изясняване на спора от фактическа страна по делото е допусната и приета съдебно-техническа експертиза. Съгласно заключението на вещото лице общият размер на недопустимите за подпомагане площи, установен от експертизата е 5.59 ха или 17.68 %. Вещото лице е констатирало за БЗС 51130-16-2-2, заявен с площ от 34.12 ха като естествени ливади – за косене и паша на животни, при извършено от него дешифриране на цифровата ортофотокарта, че в останалите извън допустимия слой участъци има такива /по южната и западната граница/, в които наличните храсти и дървета са по-малко от 75 броя за хектар и са мозаечно разположени и поради това недопустимата за подпомагане площ следва да се редуцира до 5.42 ха. За БЗС 51130-15-1-1 вещото лице е констатирало, че западният участък от този парцел с площ от 0.15 ха няма компактни захрастени участъци или

трайно недопустими за подпомагане елементи, поради което недопустимата за подпомагане площ следва да бъде редуцирана до 0.17 ха.

При така установените факти, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна - адресат на акта, и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, тъй като разкрива белезите на индивидуален административен акт.

Разгледана по същество, след проверка на административния акт съгласно чл. 168, ал.1 от АПК във връзка с чл. 146 от АПК, жалбата е основателна по следните съображения:

Оспореното уведомително писмо е издадено от компетентен административен орган – изпълнителен директор на Държавен фонд „Земеделие“, в кръга на неговите правомощия в съответствие с чл. 20а от ЗПЗП, съгласно който изпълнителният директор на фонда е изпълнителен директор и на Разплащателната агенция и организира и ръководи дейността ѝ. В тази връзка следва да се има предвид, че Държавен фонд „Земеделие“ е акредитиран за единствена разплащателна агенция на Република Б. за прилагане на Общата селскостопанска политика на ЕС /чл. 11а от ЗПЗП/, като съгласно § 1, т. 13 от ДР на ЗПЗП Разплащателната агенция е специализирана акредитирана структура за приемане на заявления, проверка на условията и извършване на плащания от Европейските земеделски фондове и за прилагане на пазарни мерки, включително интервенция на пазарите на земеделски продукти, по правилата на законодателството на Европейския съюз.

Настоящият решаващ състав намира обаче, че оспореният административен акт е издаден при неспазване на установената от закона форма – липса на мотиви, както и при съществени нарушения на административно-производствените правила и при неправилно приложение на материалноправните разпоредби.

Основателно се явява възражението на жалбоподателя за това, че в оспорения административен акт е немотивиран, поради липсата на фактически основания за издаването му. Видно от представеното уведомително писмо, за да постанови отказ за подпомагане по СЕПП административният орган е посочил, като правни основания - чл. 43, ал. 3, т. 1 и т. 4 от ЗПЗП. Съгласно чл. 43, ал. 3, т. 1 от ЗПЗП не се подпомагат земеделски площи и парцели, които са с размери по – малки от определените по чл. 39, ал. 2 от ЗПЗП, а по т. 4 – площи, които не се стопанисват. Видно обаче от оспореното уведомително писмо не са индивидуализирани площите отказани за подпомагане по съответните точки – т. 1 и т. 4 на чл. 43, ал. 3 от ЗПЗП. В тази връзка настоящият състав намира, че оспореното уведомително писмо не е мотивирано, а съдът не може да установи дали действително са налице основанията за отказ по посочените точки, тъй като от представената административна преписка – уведомителното писмо и от таблиците по него, не може да се установи за кои площи кое обстоятелство по посочените точки следва да се изследва. В конкретния случай, поради липсата на посочените мотиви, съдът е поставен в положение да гадае волята на административния орган. В оспорения акт в посочената част по отношение на отказаните за подпомагане площи по СЕПП не са изложени фактически обстоятелства за издаването му, а именно не е посочено по отношение на кои точно площи е приложима разпоредбата на чл. 43 ал. 3 т. 1, съответно към кои площи е приложима разпоредбата на чл. 43, ал. 3, т. 4 от ЗПЗП, не е посочено и защо, на базата на какви факти, се приема, че блоковете не са стопанисвани или кои са с площ по – малка от недопустимата за подпомагане. Същото се отнася и по отношение на отказа за

подпомагане по НР1, тъй като отново не може да бъде установено по отношение на кои имоти се установява основанието по чл. 12, т. 1 и по отношение на кои по чл. 1 ал. 2 от Наредба № 11 от 03.04.2008г., като не е посочено и дали и защо се приема, че имотите на жалбоподателя не се намират в необлагодетелствани райони съгласно Наредба за определяне на критериите за необлагодетелстваните райони и териториалния им обхват. Отделно от това следва да се посочи, че като цялост оспореното уведомително писмо не съдържа мотиви, а само и единствено описание на съдържанието в изготвените в него три таблици, от които обаче не могат да бъдат дори извлечени аргументите на административния орган за постановяване на отказите за финансиране.

Настоящият съдебен състав намира също така, че административният орган не е събрал доказателства относно относимите факти и е постановил акта си в противоречие с приложимите материално-правни норми. Разпоредбата на чл. 9 във връзка с чл. 8 от Наредба № 5 от 10.03.2010 г. за условията за допустимост за подпомагане на земеделските парцели по схеми за плащане на площ и за общите и регионални критерии за постоянни пасища /Наредба № 5/ определя кои площи са допустими за подпомагане и съответно кои площи са използвани, съответно са в добро земеделско състояние. Съгласно чл. 9, ал. 2, т. 3 от Наредба № 5 използването на земята като постоянно пасище за паша на животните или косене независимо дали коситбата се извършва за добиване на сенаж или сено или като метод за опазване на заобикалящата среда се считат за земи, на които се извършват земеделски дейности и които са допустими за подпомагане. В чл. 15 и 16 от Наредба № 5 са посочени критериите за допустимост и недопустимост за подпомагане на площите – пасища, които съгласно чл. 14, ал. 1 се класифицират в следните видове: продуктивни пасища, мери, ливади и слабопродуктивни пасища, каквито безспорно са парцелите на жалбоподателя. Общият принцип е в чл. 15, а в чл. 16 са предвидени конкретните условия, а именно, че „допустими за подпомагане са постоянни пасища, които се използват за паша на животните или косене, независимо дали коситбата се извършва за добиване на сенаж или сено, или като метод за опазване на околната среда, или за борба с плевелите, когато: 1. на тях има не повече от 50 броя дървета и/или храсти на хектар с височина над 50 см (за клек и хвойна - независимо от височината), които не са компактно разположени (с мозаечно разположение), а по т. 2 „дървесната и/или храстовидната растителност е с гъстота, която позволява свободно пашуване на селскостопанските животни”. Видно от посоченото при определяне на допустимата за подпомагане площ по отношение на пасища, в конкретния случай представляващи ливади, следва да се установи колко дървета, съответно храсти с височина над 50 см. на хектар има в съответното БЗС, като ако те са в рамките на допустимите по чл. 16, ал. 2, т. 1 или т. 2 от Наредба № 5, то площта е допустима за подпомагане. Отделно от това чл. 17 от Наредба № 5 предвижда кои линейни елементи на заобикалящата среда, извършени от човека – зелени плетове, дървесни пояси, каменни стени, отвеси на тераси и др. в какви размери също се включват в допустимата площ. Видно от представените по делото доказателства в проведеното административно производство доказателства по отношение на посочените критерии не са събирани, което води отново до неизяснени факти и обстоятелства от значение за издаването на оспорения акт. В тази връзка съдът намира, че уведомителното писмо в тази му част е издадено отново при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила и в противоречие с материално-правните разпоредби на чл. 9, 15, 16 и 17 от

Наредба № 5. Така установеното по делото се потвърждава и от заключението на приетата по делото и неоспорена от страните съдебно-техническа експертиза, съгласно която и в двете БЗС-та административният орган неправилно е определил недопустимата за подпомагане площ именно поради несъобразяване, при неспазване и в противоречие с разпоредбите на Наредба № 5, на наличните храсти и дървета, тяхната конфигурация, както и липсата на компактно захрастени участъци.

На следващо място в процесния случай е недоказано и наличието на основанието по чл. 43, ал. 3, т. 1 от ЗПЗП, а именно, че се стопанисват площи, по-малки от определените по реда на чл. 39, ал. 2 от ЗПЗП. Това е така, тъй като в уведомителното писмо не е посочено по отношение на кои земи е установено наличието на това основание, както и в какъв размер са земите, за които се твърди, че са маломерни, поради което не само жалбоподателят, но и съдът е поставен в невъзможност да прецени законосъобразността на посоченото.

По отношение на подпомагането по НР1 от разясненията към таблицата на стр. 3, може да се направи необоснован извод, че правно основание за постановения отказ са разпоредбите на чл. 1, ал. 2 и чл. 12, т. 1 от Наредба № 11 от 03.04.2008 г. за условията и реда за прилагане на Мярка 211 „Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони” и Мярка 212 „Плащания на земеделски стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони” от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007-2013г. /Наредба №11/2008г./. Съгласно чл. 1, ал. 2 от Наредба №11/2008 г. подпомагат се земеделски стопани, които извършват земеделска дейност в необлагодетелствани райони съгласно Наредбата за определяне на критериите за необлагодетелстваните райони и териториалния им обхват /ДВ, бр.20/2008г./. В случая пълната липса на мотиви прави невъзможно да се установи какво в действителност е имал предвид административният орган, сочейки чл. 1, ал. 2 като правно основание, да приеме като изцяло недопустими за подпомагане съответните площи от БЗС-та. Съдът приема, че единственото основание за недопустимост на площите съгласно цитираната норма е имотът да не попада в необлагодетелстван район по смисъла на Наредбата за определяне на критериите за необлагодетелстваните райони и териториалния им обхват. Съгласно чл. 12, т. 1 от Наредба № 11/2008г. изплащането на финансовата помощ може да се намали или откаже, когато се установи, че земеделският стопанин е заявил по-големи площи в сравнение с реално ползваните от него. В случая отново липсата на фактически основания в оспорвания акт прави невъзможно да се установи въз основа на какви факти и обстоятелства административният орган е приел, че жалбоподателят е заявил по-големи площи от колкото реално използва.

Не на последно място съдът в решаващия си състав приема, че оспорваното уведомително писмо е постановено и при съществено нарушение на административно-производствените правила и на основни принципи на административния процес, установени в чл. 7 и чл. 9 от АПК – принципите на истинност и на служебно начало. Съгласно цитираните норми административните актове се основават на действителните факти от значение за случая, като административният орган е длъжен да събере всички необходими доказателства и когато няма искане от заинтересованите лица. В случай на установени несъответствия при кръстосаните проверки административният орган е бил длъжен да назначи допълнителни проверки, с които да установи обективно,

всестранно и пълно относимите факти. Като не е направил това ответникът е допуснал съществено нарушение на административно производствените правила. Допуснатото представлява нарушение и на процедурата, установена в чл. 28, ал. 2 от Регламент /ЕО/ № 1122/2009г. на Комисията /аналогична е разпоредбата на чл. 24, ал. 2 от отменения Регламент № 726/2004г./, съгласно която данните за наличието на нередности, получени в резултат от провеждането на кръстосани проверки, могат да бъдат следвани от всякаква друга подходяща административна процедура и, ако това е целесъобразно, от проверка на място. В конкретния случай, след като при извършената кръстосана проверка са открити нередности /макар от административния акт да не става ясно какви/, е следвало да бъдат извършени допълнително други видове подходящи административни проверки с оглед установяване на действителните факти от значение за случая. В чл. 32 от Регламент /ЕО/ № 1122/2009г. е предвидено, че всяка проверка на място подлежи на контролен доклад, за да има възможност да се прегледат детайлите на проверката, като съгласно т. 2 от цитираната норма, на земеделския производител се дава възможност да подпише доклада, за да удостовери присъствието си на тези проверки и да направи забележки. Когато бъдат открити нередности земеделският производител получава и копие от контролния доклад. Ако нередностите са открити при дистанционна проверка възможността за подписване на доклада се предоставя преди компетентните власти да направят заключенията си от констатациите по всички намаления или изключения. Следователно независимо от констатираните при кръстосани проверки различия, е било задължително Разплащателната агенция да предприеме и други подходящи административни процедури, включително и проверки на място, както и да изиска от заявителя допълнителни доказателства във връзка с нередностите. След като не е извършил тези действия административният орган не е изяснил в пълна степен верността на установените несъответствия, нито е установил причините, довели до тях.

Въз основа на гореизложеното настоящият състав намира, че оспореното уведомително писмо е незаконосъобразно, като издадено в противоречие с материалния закон и при допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, както и поради немотивираност, с оглед на което същото следва да бъде отменено, а преписката върната на административния орган за ново произнасяне съобразно указанията по прилагането и тълкуването на закона, дадени в това решение.

Предвид изхода на делото и направеното искане за присъждане на разноски от жалбоподателя, както и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати на жалбоподателя сумата в размер на 260 лева, представляваща платена държавна такса в размер на 10 лева и внесен депозит за вещо лице в размер на 250 лева.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, чл. 173, ал. 2 и чл. 174 от АПК

Административен съд – София град, 24-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ уведомително писмо за извършена оторизация и изплатено финансово подпомагане по схемите и мерките за директни плащания за 2011 г. изх. № 02-140-6500/677 от 30.06.2012 г. на изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие”, Разплащателна агенция.

ИЗПРАЩА преписката на изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие” за ново произнасяне, съобразно дадените от съда указания в мотивите на настоящото решение в срок от 1 /един/ месец от влизането му в сила.

ОСЪЖДА ДЪРЖАВЕН ФОНД „ЗЕМЕДЕЛИЕ” да заплати на М. Н. М. от [населено място], област П., [улица], сумата в размер на 260 /двеста и шестдесет/ лева, представляваща разноски по делото.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: